

Arrest

nr. 140 801 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 11 september 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 28 november 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 11 september 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.11.2012 werd ingediend door:

M., A. (..) (R.R.: xxxxxxx) geboren te Arteni op 01.12.1967

+ echtgenote: M., A. (..) (R.R.: xxxxxxxx) geboren te Aknalich op 06.01.1972

+ 2 minderjarige kinderen:

M., A. (..), geboren op 23.01.1996 M., A. (..), geboren op 28.11.1998

allen van nationaliteit: Armenië

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 25.06.2009 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 01.07.2010 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 28.12.2010 en aan betrokkenen betekend op 07.01.2011, en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 1 jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Armenië doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen onmogelijk kunnen terugkeren naar Armenië, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder beweren betrokkenen dat al hun sociale, affectieve en economische belangen zich hier in België bevinden daar zij na een verblijf van 3 jaar in België ontwortelt zijn van hun land van herkomst. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen een lange tijd in Armenië hebben verbleven (de ouders respectievelijk ruim 41 jaar en 37 jaar, de kinderen respectievelijk 13 jaar en 11 jaar). Bijgevolg kunnen hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Dit element kan dus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Nat betreft het aangehaalde element dat betrokkenen niet langer over huisvesting en tewerkstelling beschikken in hun land van herkomst; het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niet langer over huisvesting en tewerkstelling beschikken in hun land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het feit dat mevrouw M. (..) een arbeidscontract voorlegt kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 01.07.2010 vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sedert 2009 in België, hebben Nederlandse lessen en een cursus Maatschappelijke Oriëntatie gevolgd, zijn werkwillig en hebben een kennissen- en vriendenkring) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting betoogt de verwerende partij dat verzoekende partij van ambtswege werd afgevoerd. Zij legt ter staving hiervan een uittreksel uit het register neer.

2.2. Evenwel blijkt niet dat verzoekende partij ook effectief het Belgische grondgebied heeft verlaten. De Raad gaat daarom over tot het onderzoek naar de gegrondheid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht waarbij zij verwijst naar de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *juncto* artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“De motivering van de Staatssecretaris m.b.t. de buitengewone omstandigheden is niet afdoende.

(i) Afwezigheid van enige inhoudelijke argumentatie waarom bepaalde elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden

M.b.t. de elementen aangehaald door verzoeker stelt de beslissing dat deze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend in België, en dat elementen tot de ongegrondheid behoren. (zie bestreden beslissing in fine, 2de pagina boven de drie sterretjes)

Inhoudelijk wordt op geen enkele wijze verduidelijkt waarom de door verzoeker opgeworpen omstandigheden niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden,

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de inhoud van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20.03.13; de inhoud van het arrest heeft weliswaar betrekking op een motivering van de Staatssecretaris terzake de ongegrondheid van een beslissing, doch de inhoud ervan kan per analogiam worden toegepast op huidige casu (eigen onderlijning):

« 3.1.3. Dans le cadre de son contrôle de légalité, il n'appartient pas au Conseil se substituer son appréciation à celle de la partie défenderesse mais uniquement de vérifier si celle-ci n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans sa motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens CE, 6 juillet 2005, n° 147.344).

Dans ce même cadre, il lui appartient notamment de vérifier si la partie défenderesse a respecté les obligations qui lui incombent, notamment en termes de motivation des actes administratifs. A cet égard, il importe de rappeler que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité, en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de chaque argument avancé à l'appui de la demande dont elle est saisie, elle comporte néanmoins l'obligation d'informer l'auteur de cette demande des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, ainsi que d'apporter une réponse, fût-elle implicite mais certaine, aux arguments essentiels invoqués à l'appui de ladite demande.

3.2. En l'espèce, le Conseil observe qu'à l'occasion de la demande d'autorisation de séjour visée au point 1.2. du présent arrêt, le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2004, qu'il parle couramment le français, qu'il s'est parfaitement intégré aux us et coutumes du peuple belge, et notamment, qu'il s'y est fait des amis.

A cet égard, la décision attaquée comporte le motif suivant: « Il convient toutefois de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi ces éléments justifieraient une régularisation: en effet, une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (CE., 14 juillet 2004, n°133.915). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation de séjour dans le chef de l'intéressé ».

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que, à tout le moins, la durée du séjour du requérant et son intégration ne sont pas de nature à lui permettre d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'exollicitation des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa

demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalider ce constat.

Deze argumentatie dient integraal onderschreven, en kan per analogiam worden ingeroepen.

De Staatssecretaris ontwikkelt geen enkele argumentatie m.b.t. haar stelling dat de door verzoeker aangehaalde omstandigheden niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden.

De principiële stelling, ingenomen door de Staatssecretaris, vloeit evenmin voort uit vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of de Raad van State, zodat de Staatssecretaris evenmin dienstig kan refereren aan vaststaande jurisprudentie (cfr. het geciteerde arrest).

De weigering van de Staatssecretaris om de door verzoeker aangehaalde omstandigheden te beschouwen als buitengewone omstandigheden, wordt onvoldoende (lees: niet) geëxpliciteerd in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt enkel overwogen dat de door verzoeker ingeroepen omstandigheden (langdurig verblijf, integratie, taalkennis,...) "niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging töt verblijf in België wordt ingediend" en dat "elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zijn".

Enige verdere duiding of toelichting waarom deze omstandigheden niet worden weerhouden. wordt niet verstrekt in de bestreden beslissing.

De Staatssecretaris beperkt zich in de bestreden beslissing tot het poneren van een principe, ni. dat elementen van integratie enkel betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, doch laat na te verduidelijken waarom deze elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase.

De bestreden beslissing laat niet toe te weten wat dan wél buitengewone omstandigheden zijn (bijv. door definiëring c.q. omschrijving van deze buitengewone omstandigheden), en waarom in casu de aangebrachte elementen niet voldoen aan deze notie van "buitengewone omstandigheden".

(ii) De overweging dat bepaalde elementen dienen beoordeeld in de gegrondheidsfase is geen afdoende motivering om deze uit te sluiten van de buitengewone omstandigheden

In fine stelt de bestreden beslissing dat de genoemde elementen tot de gegrondheid behoren, en in deze fase niet behandeld worden.

Het wordt niet geargumenteed om welke reden de elementen welke de aanvraag ten gronde ondersteunen, niet eveneens zouden kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden.

Er is verzoeker geen wettelijke bepaling, noch rechtspraak, noch rechtsleer gekend, welke stelt dat elementen die - in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet- ten gronde worden ingeroepen ipso facto (om reden dat zij ten gronde worde ingeroepen) dienen uitgesloten te worden als buitengewone omstandigheden welke de indiening van de aanvraag op Belgisch grondgebied kunnen rechtvaardigen.

Waar de bestreden beslissing dit principe wel poneert, is de bestreden beslissing strijdig met art. 9bis Vreemdelingenwet en met de materiële motiveringsplichting."

3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Met betrekking tot de door verzoekende partij aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekende partij niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Zo geeft zij zelf reeds aan dat in het geciteerde arrest een ongegrondheidsbeslissing voorlag waarbij, in tegenstelling tot in huidig voorliggende zaak, geen afdoende motivering werd voorzien betreffende de duur van het verblijf in België en de integratie.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

3.3. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verwerende partij geoordeeld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekende partij ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

Verzoekende partij lijkt aan te geven dat zij niet akkoord kan gaan met de motivering waarbij de door haar ingeroepen elementen inzake de duur van haar verblijf en integratie niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De stelling van het bestuur dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt - anders dan verzoekende partij voorhoudt – evenwel steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen. Immers maakt verzoekende partij met dit argument niet aannemelijk dat dit haar zou verhinderen of het haar bijzonder moeilijk zou maken de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Noch schending van de materiële motiveringsplicht noch een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden weerhouden.

3.4. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER